

δασερός ἐπίθ. Κεφαλλ. (Τσακαριτσάν.) Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Κύπρ. — Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., 114 Δωδεκάλ. Γύφτ.², 43 Δειλοί καὶ σκληρ. στίχ.², 242 L. Roussel, Gramm., 337 Π. Γενναδ., Γεωργ. γλωσσ., 19 I. Πολυλ., Μετάφρ. 'Ομ. 'Οδυσσ. 1, 433 — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. δρασερός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δ α σ ὅ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ε ρ ό ς, διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. β α θ ε ρ ό ς, π λ α τ ε ρ ό ς, π ρ ο θ υ μ ε ρ ό ς. Ὁ τύπ. δ ρ α σ ε ρ ό ς πιθανῶς ἐκ συμφορμῶν τῶν ἐπιθ. δ ρ ο σ ε ρ ό ς καὶ δ α σ ε ρ ό ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ.

Ὁ πυκνὸς εἰς φυτεῖαν, ὁ πυκνοφυτευμένος Κεφαλλ. (Τσακαριτσάν.) Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Κύπρ. — Κ. Παλαμ., Πεντασύλλαβ., ἐνθ' ἄν. Δωδεκάλ. Γύφτ.², ἐνθ' ἄν. L. Roussel, ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ.: Εἶναι δασερό αὐτὸ τὸ μέρος οὗλο μέχρι τὸ Φισκάρδο Τσακαριτσάν. Δασερό χωράφι Σέλιν. || Ἄσμ.

Θωρεῖς τὰ δάση δασερά, τὰ γιασουμιά ἀθ-θᾶτα Κύπρ.

Μέσ' σὲ περβόλια δασερά ἀδόνια τζιλαδάτε,
ζωὴν τζαὶ χρόνια νά 'σετε, ὅσοι τζ' ἂν τὰ γροικᾶτε αὐτόθ.

Μέσ' 'ς τὰ περβόλια τὰ δασερά γεωρκεῖται κυπαρίσσι αὐτόθ. || Ποίημ.

Ἀπ' τὰ δασερά Βουργάρικα ντερβένια
μέσ' ἀπ' τῆς Θράκης τίς βελανιδιές,
μέσ' ἀπὸ τοῦ Ταύρου τοὺς κεδρώνες
Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², ἐνθ' ἄν.

..... καὶ τρανίξα
'ς τοῦ δασεροῦ περιβολιοῦ | τὰ τρίστρατα τὰ ξέφωτα
Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., ἐνθ' ἄν. β) Ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων πυκνὸν φύλλωμα, φουντωτὸς Κύπρ.: Ἄσμ.

Τζ' ἐπῆσιν τζαὶ ἡῦρασιμ μιὰ δασερὴν ἐλιούλ-λαν,
ἐκάτσασι νά 'πνάσουσιγ γιὰ νά ξεκουραστοῦσιν
(νά 'πνάσουσιγ = νά ἡσυχάσουν, νά ἀναπαυθοῦν). γ) Δασύ-
θριξ, πυκνόμαλλος Κ. Παλαμ., Δειλοί καὶ σκληρ. στίχ.²,
ἐνθ' ἄν. I. Πολυλ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Ποιήμ.

Τυλίχτηκαν 'ς τὴ δασερὴ κοιλιὰ του
I. Πολυλ. ἐνθ' ἄν.

Καὶ ἡ δασερὴ κορώνα σου μ' ὅλα τὰ πυρωμένα
σὰν μπρούτζινα μαλλιὰ...
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

δασεύω Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κλειτορ. Κυ-
νour.) — Κ. Χατζοπ., Ἀννιώ, 77 δαδεύω Πελοπν. (Κορινθ.
Φιγάλ.) δαδεύω Θεσσ. (Τρίκερ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.
κ.ά.) δασεύω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δ α σ ὅ ς.

Ἐνεργ. καὶ Μέσ., καθίσταμαι πυκνός, ἐπὶ φυτείας ἐνθ' ἄν.: Δάσεψε τ' ἀραποσίτι Πελοπν. (Βούρβουρ.) Μὴ τὸ σπέρ-
νης ἔτσι κοντὰ τ' ἀραποσίτι, τί θὰ δασέψη καὶ θὰ σερνικώ-
ση (= θὰ μείνῃ ἄκαρπον) Πελοπν. (Κυνour.) Δάδιψι οὐ
κῆπους, βγάλε καμπόσα καλαμπόκια καὶ πέτα τα Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Δάδιψαν τὰ λάχανα, ἄργινέ τα (= ἀραιώσέ τα) αὐ-
τόθ. Εἶναι πονλὺ δαδιμένον αὐτὸ τὸ β' νὸ αὐτόθ. Πέρ' σι τό
'σπειρα ἀρὺ τὸ σιτάρι, ἐφέτο θὰ δὲ δαδέψω λίγο Πελοπν.
(Φιγάλ.) β) Ἀποκτῶ πλούσιον φύλλωμα, ἐπὶ δένδρων Κύπρ.:
Τὰ δέντρα ἐδάσεψαν. γ) Ἐπὶ συγκεντρώσεως ἀτόμων, κα-
θίσταμαι πυκνότερος Θεσσ. (Τρίκερ.): Δάδιψι ἡ κουσμάξ'ς,
δαδὰ - δαδὰ ψῶν'ζαν. δ) Ἐπαναλαμβάνομαι συχνότερον
χρονικῶς Σάμ. — Κ. Χατζοπ., Ἀννιώ, ἐνθ' ἄν.: Τέτωου

παλλ' κάρ', κι ὅμους δὲν εἶνι καθόλ' καλά, τοῦ καφούρ' κου.
Τοῦ λαχαῖν' κάθι λίον κι λιγάξ'. Τώρα δὲ μάλιστα τοῦ πα-
ραλαχαῖν'. Πονλὺ τοῦ δάδιψι (ἐνν. ἡ ἀρρώστια) Σάμ. Οἱ
ὁμοβροντίες δὲν παύουνε, ὁλοένα καὶ δασεύουνε Κ. Χατζοπ.,
ἐνθ' ἄν. Συνών. π υ κ ν ὡ ν ω, ἀντίθ. ἀ ρ α ι ὡ ν ω Β 3.

δασιά ἐπίρρ. Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον.) Θεσσ. (Πήλ.)
Κέρκ. (Καρουσ.) Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀνοβρ. Ἀν-
δροῦσ. Σκορτσιν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) δασὰ Εὐβ. (Κουρούν.
Ψαχν.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Αἰν. κ.ά.)
Λῆμν. Στερελλ. (Δεσφ. Φθιώτ.) δαδὰ Θεσσ. (Γερακάρ. Τρί-
κερ. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δ α σ ὅ ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Πυκνῶς ἐνθ' ἄν.: Τὰ φύτεψα δασιά τὰ σκόρδα Πελοπν.
(Ἀνδροῦσ.) Τό 'ρριξες δαδὰ τὸ γέννημα καὶ δαδεφύτρωσε
Πελοπν. (Γαργαλ.) Αὐτὰ τὰ δέντρα εἶναι πονλὺ δασὰ φυτεμένα
Θράκ. (Αἰν.) Χωράφι δασὰ - δασὰ σπαρμένο Στερελλ.
(Δεσφ.) Πονλὺ δασιά τὰ 'σπειρις τὰ στάρια 'φέτο Εὐβ.
(Ἄκρ.) Λιγάξ' δασιά φύτρουσι κείν' ἡ φάβα κι θέλ' ἀνάρ-
γυμα (= ἀραιώμα) αὐτόθ. Δασιά τό 'σπειρες τὸ στάρη Κρήτ.
(Κίσ.) Ἐφυτρώσανε ὀφέτος δασιά τὰ ροβίθια αὐτόθ. Μὴ
δὰ βᾶν'ς ἔτσ' δασὰ - δασὰ, γιὰτ' δὲ φαίν'νται Εὐβ. (Ψαχν.)
Δασὰ νὰ τὰ κ' κίης τὰ ριβίθια (κ' κίης = κουκκίσης, σπείρης)
Λῆμν. || Αἰνιγμ.

Ἐνας πιτσένιους οὐρανὸς δασὰ-δασὰ χιονίξ'
(τὸ κόσκινον) Λῆμν. || Ἄσμ.

Ράφε τον δασὰ-δασὰ, | θὰ γείρη ράχες καὶ βουνὰ
(ἐνν. τὸ φλάμπουρο λάβαρον γάμου) Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ράψ'τουν καλά, ράψ'τουν δαδὰ, | θὰ γείρη ράχες κι βουνὰ
(ὁμοιον μὲ τὸ προηγούμεν.) Θεσσ. (Γερακάρ.) Συνών. κ ρ ο ν-
σ τ ᾶ, π υ κ ν ᾶ, ἀντίθ. ἀ ρ α ι ᾶ. 2) Συχνά, χρονικῶς Θεσσ.
(Τρίκερ.) Θράκ. (Αἰν. κ.ά.) Λῆμν. κ.ά.: Δασὰ πέφτουν τὰ κα-
νόνια Θράκ. Δασὰ-δασὰ ἀστράφτ' κι βρῶδᾶ Λῆμν. Δάδι-
ψι ἡ κουσμάξ'ς, δαδὰ-δαδὰ ψῶν'ζαν Τρίκερ. || Ἄσμ.

Συχνὰ πυκνὰ λαλοῦνε, δασὰ καὶ κελαηδοῦνε
τὸ πῶς σὲ ἀγαπῶ
(ἐνν. τὰ πουλλάκια) Αἰν.

Δασὰ - δασὰ μὲ κέρναε κι ἀνάρια μὲ κερνοῦσε
αὐτόθ.

δασικός ἐπίθ. λόγ. κοιν. δαδ'κός πολλαχ. βορ. ιδιωμ.
Ἐκ τοῦ οὐς. δ ᾱ σ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ό ς.

1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δάσος λόγ. κοιν.:
Δασικὴ ζώνη - περιφέρεια. Δασικός πλοῦτος. Δασικά προϊ-
όντα. Δασικὲς ἐκτάσεις λόγ. κοιν. 2) Τὸ ἀρσεν. ὡς οὐς.,
ὁ ὑπάλληλος τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας λόγ. κοιν.: Οὐ ἀγρου-
φύλακας κάψ' κί τοῦ δαδ'κὸ Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Τὸν
τσάκουσι ἡ δαδ'κὸς μὲ λουμάκια κι τοὺν πῆρι τοῦ τσικούρ'
(λουμάκια = κλαδιὰ δένδρων) Μακεδ. (Γήλοφ.) Ποῦ κον-
τῆς νὰ κόψ'ς κανένα κλαρί, οὐ δαδ'κὸς θὰ σί καταγγεῖλ'!
Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἄς γινόσαν δασικός, νὰ τρῶς κοκόρια
Ἡπ. (Ἑλληνικ.) Πῆρα τοῦ δαδ'κὸ νὰ μ' σφραῖς' κᾶτ' πεύ-
κια Εὐβ. (Ἄκρ.) || Ἄσμ.

Γιατί, μονρὴ κουπέλα, μᾶς τό 'κανις αὐτό;
παράτησις τοὺν ἄδρα σ' κι πῆρις δασικό;
Ἡπ. (Ἰωάνν.) β) Ὁ δ α σ ᾶ ρ χ η ς, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν.
(Κοπαν.)

δασίλα ἡ, Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν τάφ., 91 — Λεξ. Πρω.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. δ ᾱ σ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί λ α.

